

DREGERA

GENER-ABRIL 1985

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

XIX Festa Literària

No els oblidem

De nou celebrem la Festa Literària, i ja en són dinou, més viva cada cop, ja que les finalitats amb què va ésser instituída continuen sent totalment vigents.

L'esperit de resistència vers una normalització de la llengua continua sent una tasca d'avui. La narrativa en la nostra llengua o els assaigs sobre temes del nostre país continuen necessitats de promoció. Contràriament al que opinava Víctor Mora, exguanyador i ex-jurat del nostre premi, crec que, com més certàmens literaris catalans, més podem apropar-nos a aquesta desitjada normalització lingüística.

Dos personatges rememorem en aquests dies, dos símbols de constància i bon treball en el conreu de la llengua, en l'expressió d'uns ideals molt de temps perseguits.

SALVADOR ESPRIU, home d'extraordinària modèstia, ens enorgulleix com a un dels més grans i universals dels nostres literats.

MANUEL TOLOSÀ I SURROCA, homenatjat ja en vida, per la Colla, mantindrà sempre el seu record en nosaltres. La seva especial dedicació als infants i al seu poble el fan mereixedor d'un reconeixement públic de més abast, ja que la seva constància en el treball en les darreres estones que la malaltia li permetia, el seu amor per Cassà, seran exemple per a tots. Que descansin en pau.

Joaquim Bosch

President de la Colla Excursionista Cassanenca

SUMARI

Aquest exemplar de Drecera, que arriba una mica tard a la seva cita habitual amb els socis de la Colla Excursionista Cassanenca, l'hem volgut fer coincidir amb la dinouena edició de la Festa Literària, que se celebra el dia de la Mare de Déu de Montserrat.

Els que estigueu a la Festa podreu ja llegir aquest número en el Sopar literari. Precisament les planes que dediquem a aquest sopar són les que enceten aquest número, amb reportatges dedicats als homenatjats Manuel Tolosà i Surroca i Salvador Espriu.

També hi incloem diversos articles sobre el significat d'aquests premis literaris, i la relació de guanyadors dels darrers anys en els premis de la Colla.

La darrera part d'aquest Drecera es completa amb les seccions habituals de refugis, cultura, natura, noticiari de la Colla...

Bona Festa a tots.

Dipòsit Legal GE-957/83

MANUEL TOLOSÀ I SURROCA

Uns premis per a ell

Quan, fa uns anys, vam decidir que els premis del concurs infantil de narració portessin el nom de Manuel Tolosà i Surroca, no ens va costar gaire de donar el vist-i-plau a aquesta proposta que estava carregada de motius, tant pel significat ciutadà de Manuel Tolosà com pel seu esperit d'educador i pedagog, que el feien creditor a portar el nom d'aquests premis. Malauradament, el seu estat de salut li havia impedit d'estar, els darrers anys, amb nosaltres a la Festa Literària, i encara que sempre repetia que tenia ganes de venir-hi s'havia de conformar d'enviar-nos una carta, que sempre rebia el major dels aplaudiments quan era llegida durant la festa.

Ara, en Manuel Tolosà ens ha dit adéu per sempre. Ja no el veurem voltar més per la Coma amb el seu pas tranquil i amb una mirada que ho escrutava tot, i amb un pensament sempre despert capaç d'analitzar tot el que passava. Ell mateix ho deia: «El cos ja no em respon, però el cap encara el tinc ben lúcid», solia comentar quan hom li demanava pel seu estat de salut. Ara ell no hi és, però ens ha deixat un treball realitzat que encara no ha estat comprès en tota la seva importància. El treball de canalitzador d'inquietuds i de promotor d'idees, de col·laborador en la vida local, de revulsiu per a l'«anar-fent», ha quedat Cassà on deixà la seva empremta en uns anys difícils.

A la Colla et recordarem sempre i tota la mainada de Cassà sabrà qui ets quan arribi la primavera i intentin fer sortir la imaginació per escriure un conte. Els premis Manuel Tolosà i Surroca, amb un miler de participants, són la més clara garantia que el nom de mestre perdurarà en el record dels cassanencs.

La Colla ha perdut un amic

Mentre les branques dels xiprers estan pinzellant el cel llunyà, portant el ritme d'una tramuntana gèlida companya d'aquest hivern que està morint, la família i uns amics donen sepultura a les desputlles d'un home que al llarg de la seva vida ha donat tot el que ha tingut pels nens i nenes d'aquest país, per revitalitzar una cultura que caminava cap a la mort —l'obra d'Espriu és el clam més escruixidor i viu—, d'un home amb una vitalitat renovada dia a dia pel propi convenciment del deure de ciutadà compromès. Acomiadem un home que ha deixat a la nostra vila unes empremtes que ja mai ningú no podrà esborrar.

Tornar a repetir, ara i aquí, el que Manuel Tolosà i Surroca ha fet amb la Colla, per la Colla, a la Colla, és, entenc, imprescindible. Es prou conegut de tots.

Crec, i així em contestava quan repetides vegades ens trobàvem i recordàvem la tasca feta, llunyana i present alhora, al clos d'aquesta Entitat, no era altra que la que s'havia de fer. I no hi vulguem donar més importància; no ho acceptaria. Va ser un home compromès, i conseqüent al compromís, va ser un vell lluitador difícil d'atemorir, va ser també un home caut, però perseverant alhora, va ser un incondicional defensor de l'espèrit «revolucionari» de la Colla, i li fou fidel fins a la mort.

Tothom ha nascut amb un destí, amb unes condicions que l'hi encaminen inexorablement. Hi ha, però, qui en renega, i en canvi hi ha qui el porta i el segueix amb paciència, tenacitat i orgull. En Manuel Tolosà era un d'ells. I la gent del meu temps, a la Colla, vàrem aprendre de la seva manera de fer.

La mort d'un amic sempre és motiu de tristesa, però com a amic que és, fins hi tot en aquest moment en dona la mà i ens convida a la reflexió.

Aprofitem-lo, doncs, a l'últim moment i fem un examen de consciència del nostre compromís com a ciutadans d'aquest país. No cai-

guem en el parany de viure de glòries passades, de moments presents més fàcils, i no esperem que el futur el faci altri.

Per a en Manuel Tolosà la vora era un treball constant, una revisió quotidiana del seu quefer, un «no parar mai» en bé dels altres.

Aquest és, al meu entendre, el que aquest home de bé ha llegat a aquestes Entitat, la Colla, de la qual se sentia tan orgullós, amb extensió a tots els homes de bona voluntat.

Manuel Tolosà i Surroca, els amics de la Colla plorem la teva absència, però aplaudim la tasca feta i prometem fidelitat al teu mestratge.

Joan Maymí i Coloreu

El primer article de Manuel Tolosà amb la Colla

El desembre de 1963 apareixia el primer butlletí de la Colla Excursionista Cassanenca, quan l'entitat encara depenia de la U.D. Cassà.

En aquell primer butlletí, Manuel Tolosà i Surroca col·laborava amb la nostra entitat amb un article que ara, vint-i-dos anys després, reproduïm.

Caminar...

La companyonia és una lògica conseqüència de l'organització que crea i uneix llaços i valors d'amistat molt perdurables. Té una importància excepcional, puix neix de manera espontània entre els components dels grups. Aquesta mateixa companyonia fa reconèixer la necessitat de la dita ben coneguda, però que no està de més recordar de tant en tant. «Tots per un i un per tots».

Caminar... per amarar-se en la contemplació de les belleses de la Natura. Caminar... i saber-se parar on l'estudi es fa agradable. Caminar... mentre la rialla esclata franca entre els companys o la mà s'allarga per a saludar i ajudar-se mútuament.

Aquestes tres maneres de fer camí són ben agradables i de bon rendiment en el curs de la vida. Llàstima que els anys no ens permetin seguir-vos.

Salvador Espriu 1913-1985

El vint-i-dos de febrer d'enguany, després d'unes setmanes de llarga malaltia, moria a Barcelona Salvador Espriu i Castelló, la figura més insigne de les lletres catalanes dels darrers trenta anys.

Nascut a Santa Coloma de Farners l'any 1913, des de ben jove va començar a demostrar que el seu lloc estava en el món de la literatura i als dinou anys, amb la publicació de la seva novel·la «Laia», va trencar amb l'estètica del noucentisme que imperava en aquell moment i començà a ser l'ànima renovadora de la literatura catalana.

Després de la guerra començà a escriure teatre i poesia i l'any 1960 va editar «La Pell de brau», la seva obra cabdal, traduïda a multitud d'idiomes i en la qual Espriu plantejava el drama històric de Sepharad amb unes constants metàfores i al·legories.

El llibre s'ha anat editant i reeditant al llarg dels anys i s'ha convertit en el llibre de poemes més venut a l'estat espanyol.

El 1972 Espriu va rebre el «Premi d'Honor de les lletres catalanes» i en els darrers anys va rebre diverses nominacions per al premi Nobel de Literatura.

XLIV

*Contra el sol
la blavor,
aquest mort.*

*Damunt foc
de rostolls,
ample vol
de falcó.
en els solcs,
cap remor
de vent nou
als alocs.*

*Cap consol
ni repòs
de cançó.*

*En el cor
de l'agost,
llarga pols
de lent folc.*

*A la por
que jo sóc,
que som tots,
obre sols
el record,
per secs pous,
per l'enyor
del vell glaç
de les fonts,
el camí
de mai més
del retorn.*

XXXVIII

*No convé que diguem el nom
del qui ens pensa enllà de la nostra por.
Si topem a les palpentes
amb aquest estrany cec
i ens sentim sempre mirats
pel blanc esguard del cec,
on sinó en el buit i en el no-res
fonamentarem la nostra vida?
Provarem d'alçar en la sorra
el palau perillós del nostres somnis
i aprendrem aquesta lliçó humil
al llarg de tot el temps del cansament,
car sols així som lliures de combatre
per l'última victòria damunt l'esglai:
Escolta, Sepharad: els homes no poden ser
si no són lliures.
Que sàpiga Sepharad que no podrem mai ser
si no som lliures.
I cridi la veu de tot el poble: «Amén»*

VIII

*No ploreu més el temple
que fou enderrocat.
A ponent us esperen
lliures camins de mar.
Arquers del rei, els càntics
ja no s'entonaran
damunt l'alt mur: que siguin
des del record salvats.
Les mirades s'enduïen
el cel de la ciutat.
En els ulls, raons fosques,
aprenen somnis clars.
Captaires d'un llinatge
de senyors, escampats
pel vent dels mil·lenaris,
venim a Sepharad.
Com estimem la nova
terra de l'aspre pa
que deixa a les velles boques
sempre regust de sang!*

XLVI

*A vegades és necessari i forçós
que un home mori per un poble,
però mai no ha de morir tot un poble
per un home sol.
recorda sempre això, Sepharad.*

*Fes que siguin segurs els ponts del diàleg
i mira de comprendre i estimar
les raons i les parles diverses dels teus fills.*

*Que la pluja caigui a poc a poc en els sembrats
i l'aire passi com una estesa mà
suau i molt benigna damunt els amples camps.*

*Que Sepharad visqui eternament
en l'ordre i en la pau, en el treball,
en la difícil i merescuda
llibertat.*

XXX

*Diversos són els homes i diverses les parles,
i han convingut molts noms a un sol amor.*

*La vella i fràgil plata esdevé tarda
parada en la claror damunt els camps.*

*La terra, ambò paranyes de mil fines orelles,
ha captivat els ocells de les cançons de l'aire.*

*Si, comprèn-la i fes-la teva, també,
des de les oliveres,
l'alta i senzilla veritat de la presa veu del vent:
«Diverses són les parles i diversos els homes,
i convindran molts noms a un sol amor».*

I

*El brau, en l'arena de Sepharad,
envestia l'estesa pell
i en fa, enlairant-la, bandera.
Contra el vent, aquesta pell
de toro, del brau cobert de sang,
és ja parrac espesseït per l'or
del sol, per sempre lliurat al martiri
del temps, oració nostra
i blasfèmia nostra.
Alhora víctima, botxí,
odi, amor, lament i rialla,
sota la closa eternitat del cel.*

V

*Si corres sempre endins
de la nit del teu odi,
cavall foll Sepharad,
el fuet i l'espasa
t'han de governar.*

*No pot escollir príncep
qui vessa sang,
qui ha traït o roba
o qui no alçà
a poc a poc el temple
del seu treball.
Amb el foc primer cremes
la llibertat.*

*Atansa't a mirar-te
en aquest glaç,
aprèn el veritable
nom del teu mal:
en el rostre de l'idol
t'has contemplat.*

En la mort de Joan Vinyoli

*Un altre hivern i cada cop més àrid:
al fons de l'avinguda, el pomerar
s'ha tornat una taca de silenci
lilós que ja no esquinça cap lladruç,
planura enllà, i es va apagant de pressa.
Adéu, adéu!*

*Embriagat de flaires
de fum de llenya al bosc i de resines,
encenc la salamandra dels records,
que tira bé:
m'enterboleixo, veig
per clivelles al mur naixença d'albes
antigues que no van arribar a ser
ple dia mai,
tot l'enderroc dels anys,
allà i aquí, trossos de marbre, focs,
vells arbres secs. I en moltes vies mortes
trens aturats.*

*Sóc una golfa plena
de mals endreços, però cap soroll
ningú no sentirà quan la devasti
la màquina del temps.*

*Que un dia algú
va entrar-hi brusc, transfigurant-la tota
i amb tanta llum que vaig quedar-me cec,*

*però vident d'alguna cosa certa,
certíssima:*

*estel fix mirant-me fit
en la foscor.*

*D'ençà d'aquell excés
totes les coses se'm canvien sempre
en altres de millors, insòlites: si rocs,
en diamants; si didals, en campanes
tocant a festa; si agulles de cosir,
en parallamps d'acer; si cavallets de fira,
en constel·lacions.*

*I, doncs, és falsa
tota queixa que digui, tot gemec que faci,
tot ploricó:*

*que el que, però, perdura
ho funden els poetes.*

*Tant és així que l'àrid
hivern amb què s'obria aquest poema
ha esdevingut, en fer-lo, fèrtil juny
feliç, afirmatiu, il·limitat,
i tot el blat es torna pa de vida.*

Joan Vinyoli

(Del llibre «Passeig d'aniversari». Premi de La Crítica 1985)

De l'«adéu-siau, turons» a l'avantguarda més ingènua

Quina força és la que empeny l'escriptor cap a un determinat entrallat formal, cap a una poètica específica? Quina benzina esdevé aliment inicial del motor d'una narració? Qui obliga la gent a escriure?

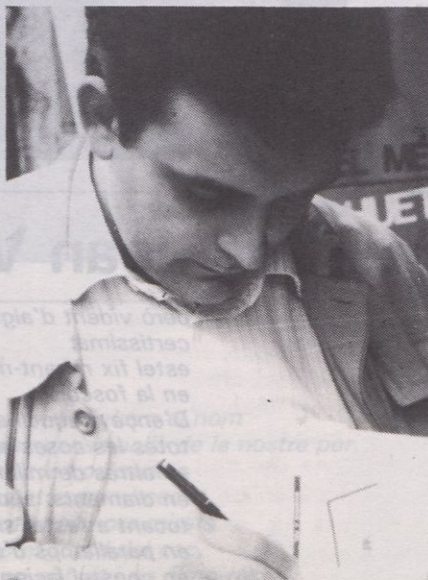
En aquest país, aquestes preguntes tenen tres respostes: l'escriptor escriu perquè vol salvar la pàtria (és a dir, la llengua, els costums i el pa sucat amb tomàquet), perquè vol convertir-se en «el» nou valor de les lletres catalanes (omplint un buit de vés a saber quines dimensions), o perquè espera el reconeixement públic de les institucions i de les tietes.

Aquestes neures excelses tenen encerclat el jove que promet i la patum consagrada que ven llibres a dojo. Ben pocs se'n salven.

El microcosmos d'un premi literari pot servir per estudiar aquesta infermetat amb la mateixa tranquil·litat que té un professor de Lleida, enclostrat al clos magnífic d'un laboratori ianqui. Els gèrmens estan en plena efervescència i els cultius dels microbis es poden observar pel microscopi, mentre les cèl·lules es reproduïxen a un ritme accelerat.

Anem a pams.

Fer país és una activitat molt digna. Digníssima. Fa país l'Urruti, parant penaltis, i fan país els industrials capdavanters (exportant betes i fils normalitzats). A més a més, fer país, aquí, vol dir lluitar pel reconeixement

d'uns drets nacionals que no podem oblidar. Però fer país, en literatura, es redueix a l'enaltiment de quatre mutanyetes, set exploradors, ún parells de jovencells que puguen a la Pica d'Estats (es besen i tornen, verges, a la plana), i unes quantes vaques que no tenen mala llet. Catalunya és bonica, és sana, té un passat gloriós i un present farcit de tics exagerats.

D'altra banda, n'hi ha que volen el·lidir aquest procés vegetal. S'entossu-deixen en un exercici destraler i ingenu, a la vegada. Aquests que s'exal-

ten pel nou, però, es limiten, quasi sempre, a perbocar un devesall excessiu de tòpics moderns que condueixen la narració cap a un atzucac ben galdós.

No és això.

No és, tampoc, l'intent enfurismat d'arribar a uns cims de glòria sense mirar les teves petjades gràcils i fràgils.

Entre el sucre de Montserrat i la panòplia de Nova York, hi ha un marge considerable que permet tota mena de jocs. Jocs amb les paraules, amb l'evolució narrativa. Jocs, en definitiva, que ens fan seguir aquella línia que Ferrater, en unes conferències sobre Riba, apuntava.

Ja que no tenim una tradició que hagi emmotllat la nostra prosa, el nostre deure és trobar un determinat registre que no traeixi cap base cultural, però que es permeti el luxe d'enlairarse, de tant en tant, fermament arrapat a un present vacil·lant.

La literatura es fa amb paraules. No pas amb senyeres, ni, per ara, amb programes de «basic». Al premi «La Colla», enmig de turons i d'ingenuïtat, cinc o sis obres s'acosten als paradisos verbals.

Josep Maria Fonalleras

Membre del jurat del concurs de narració «La colla»

Un premi amb il·lusió: el Pompeu Pascual

Enguany s'atorgarà per desena vegada el premi Pompeu Pascual i Carbó, convocat per la colla Excursionista Cassanenca i dotat econòmicament per la família Pascual. He tingut l'honor de formar part del jurat d'aquest premi durant les dues darreres convocatòries i la satisfacció d'haver llegit un bon planter de treballs de recerca que revelen una gran capacitat de treball i, adés i ara, una encertada imaginació en l'enfocament. Tanmateix, si bé el premi s'adreça als treballs d'investigació o assaigs d'interpretació sobre temes centrats a la Catalunya Vella, quan hom llegeix les obres presentades sembla que la manca de conreu d'aquest gènere en el nostre país causa una confusió parcial. En aquest sentit, l'actitud dels organitzadors ha estat clara i pot ajudar a esclarir la qüestió: destaca, especialment, la composició del jurat, en el qual hi ha representades diverses àrees científiques — voluntàriament faig ús d'un concepte ampli i ben científic de la definició de ciència—. No obstant això, encara és freqüent trobar-hi treballs de curs, tesines o un predomini fàcil de l'enfocament historicista.

Personalment, almenys, no amago el meu desig de trobar un treball de recerca enfocat amb un esperit lliure i crític, amb voluntat de revisar aquelles idees que donem per acceptades i que defuig el marc de l'especialització per recuperar una visió més global del pensament i del coneixement humans. Alhora, un dels aspectes més interessants de les obres que porten a aquest premi i en el qual encerten la majoria és en el tractament de temes relacionats amb l'entorn, el medi natural, la història local o els personatges que al llarg de tots els temps han estat els nostres veïns. I això es pot fer sense caure en un localisme vicí, ans conservant una visió general que permeti contemplar les coses

dins llur context. Així, després d'una llarga època d'ignoràncies es revela el profit d'una tasca de recuperació de virtuts, realitats, fets, éssers humans, institucions, etc., que, per lligar-nos a la nostra terra, ens poden permetre mirar l'horitzó dels nostres temps amb fermesa.

Enguany s'han presentat al premi «Pompeu Pascual» sis obres, la qual cosa representa un increment important respecte de la darrera convocatòria. Aquest fet és revelador de l'atenció amb al qual mira el premi i és potser la conseqüència d'haver-se editat l'obra guanyadora ara fa dos anys, un esdeveniment que cal recordar. D'aquestes sis, quatre es dediquen a l'estudi de diferents aspectes relacionats amb la població de Cassà de la Selva: l'ensenyament d'ençà del 1859 fins a l'any 1934, els esdeveniments del sis d'octubre del 1934, l'afecció musical a la vila i, més lluny en l'espai però dins la comarca, la flora i vegetació d'una zona compresa entre Llagostera, Vidreres i Caldes. El cinquè treball és una detallada visita i comentari sobre un dels edificis menys coneguts pel gran públic dins el Barri Vell de la ciutat de Girona: el convent de Sant Domènec. I el sisè està dedicat a exposar algunes característiques dels edificis consagrats a l'hospitalitat durant l'Edat Mitjana, centrant-se en l'Hospital de Cervelló de Santa Maria de Bonesvalls. Tots aquests treballs, fruit d'esforços considerables, seran considerats acuradament pel Jurat, que els ha llegit amb il·lusió i ha fet front a llur diversitat. Quan sigui emesa la decisió final i definitiva, el jurat ho farà amb tot el respecte per en Pompeu Pascual i admiració envers el treball dels participants.

Joan Miró i Ametller

Malgrat tot, premis literaris

Vint-i-quatre aspirants per a un premi literari no està gens malament. Cadascuna de les narracions és com una capseta tancada que s'obre d'una manera molt desigual: en alguns casos n'hi ha prou amb la lectura d'una vintena de pàgines per adonar-te que tot grinyola: el material, l'argument, la llengua i l'ordenació. Sortosament, d'aquests n'hi ha pocs.

Els dubtes vénen, sobretot, amb l'ordenació del material literari. La imaginació tot sovint s'estronca a mig fer i l'autor manté una estranya pruija d'anar continuant amb un gruix sorprenent de pàgines sense contingut. Vénen també quan hi ha colisió entre la llengua en si —correcta o, si més no, passablement llegible— i la manca total d'argumentacions. Per escriure no n'hi ha prou de saber ortografia i sintaxi. Cal que les paraules siguin generades per idees de la successió de les quals en flueixi un fil narratiu compacte i, mínimament coherent. Parlem, és clar, de coherència literària. Cal que la monotonia que genera l'ús d'un sol nivell narratiu s'enriqueixi amb l'alternança: la descripció, el pensament, el diàleg, l'acció en una lògica que ha de determinar el propi autor. Cal també evitar les precipitacions i pensar que per aconseguir un bon «clímax» literari hi ha d'haver una preparació del lector; i que per pujar en una muntanya alta, abans ha convingut fer petites excursions en cims més mesurats.

Dit tot això, vist i considerat des de la pell de l'autor, les vint-i-quatre novel·les es redueixen en dues terceres parts i se'n seleccionen vuit. Vuit obres que es tornen a rellegir i que ben sovint porten autèntics problemes de consciència a causa de la seva varietat: podem trobar-nos, posem-hi per cas, amb un recull de contes: nou o deu. I que d'aquests nou o deu contes n'hi hagi només dos o tres de remarcables. O podem trobar-nos amb una novel·leta amb enjòlit, però amb un material narratiu molt deficient, o amb una obra de les anomenades catastrofistes o apocalíptiques gairebé perfecta fins a la meitat, però que l'autor, en comptes d'esperar si hagués convingut un altre any i acabar-ho d'arrodonir ben bé, no ha tingut prou paciència i ha tirat pel dret.

O bé un aplec de narracions curtes tallades al patró de Pere Calders, però sense aquella lògica apodíctica i inesparada dels absurds caldersians. O bé amb algunes novel·lestes melodramàtiques que semblen sortides de les profunditats del romanticisme més obsolet.

Després d'una bona deixatada, en seleccionem quatre. Tenen una mica de tot i no gaire de res, però, punyeta! cal estimular els novells escriptors. Vegem-ne els títols:

Armagedó, de Francesc Carbó, escriptor de Casà. Dóna la impressió que li ha mancat temps. Era una obra que prometia i que, gairebé sense adonar-nos-en, se'ns ha anat desfent a les mans, com una

rosa que es desfulla. Però convé que l'escriptor promet, que no es precipiti. Que «té ploma» per fer una obra consistent. Però, sobretot. No ha de córrer, que hi ha més dies que llonganisses.

Programa d'alt nivell, d'autor anònim, signat a Badalona. Amb dues citacions, una de Montserrat Roig, una d'Humberto Eco. Onze contes o narracions curtes, d'estil caldersià. Incorporació del món de la informàtica i gust pels conflictes urbans, però poca vida literària i, sobretot, irrellevància quasi total dels personatges.

Bruguera, crònica inacabada i Retorn de la terra d'Udar, dues novel·letes de ciència ficció de Joan M. Bigas, de Tordera. Molta agilitat narrativa, quasi fotogràfica, però un tractament excessivament convencional del tema.

Còctel de fruites, d'un conegut i jove escriptor que s'amaga sota el pseudònim Duc de l'Ics Lesduescés. Actualment és domiciliat a Barcelona. Un aplec de contes on l'absurd caldersià és assumit per l'escriptor que sap donar-hi un tractament personal. Ric d'imatges literàries i sorprenent en el desenllaç de cadascun dels contes que, a manera de novel·la oberta, tenen un fil conductor que els enllaça tots ells am fi cordó umbilical. L'autor, que ja va demostrar les seves possibilitats narratives a través de Per qui es baten els ous amb el Còctel de fruites manté la seva expectativa literària.

Joan Carreres i Péra

PANORÀMICA DELS PREMIS

"LA COLLA"

XIX Premi «La Colla»
«COCTEL DE FRUITES»
de Xavier Coromina i Camps

X Premi «Pompeu Pascual i Carbó»
«ELS MÚSICS DE CASSÀ»
de Carles Malagrida

PREMI "LA COLLA"

- 1967 - M.ª Dolors Cortey, de Palma de Mallorca.
- 1968 - Guillem Frontera, de Palma de Mallorca.
- 1969 - Víctor Mora, de Barcelona.
- 1970 - Elisabet Massons, de Barcelona.
- 1971 - Desert.
- 1972 - Jaume Tió i Casacuberta, de Gurb de la Plana.
- 1973 - Anna Murià, de Terrassa.
- 1974 - Josep M.ª Salvatella i Sunyer, de Llançà.
- 1975 - Jordi Cirujeda i Galés, de Barcelona.
- 1976 - Jaume Avellaneda i Camins, de Sabadell.
- 1977 - Roser Iborra, de La Pineda de Salou.
- 1978 - Andreu Sotorra i Agramunt, de Reus.
- 1979 - Pep Sanromà i Vilella, de Barcelona.
- 1980 - Vicenç Villatoro i Lamolla, de Terrassa.
- 1981 - Josep R. Vallbona i Bras, de Premià de Mar.
- 1982 - Àngels Pomés i Comes, de Barcelona.
- 1983 - Martí Rosselló i Lloveras, de Premià de Dalt.
- 1984 - Modest Mesa i Pongiluppi, de Barcelona.
- 1985 - Xavier Coromina i Camps de Torelló

PREMI "MN. XAVIER CARBÓ"

- 1969 - Isidre Julià i Avellaneda, de Mataró.
- 1970 - Salvador Bruna i Reverter, de Barcelona.
- 1971 - Enric Balaguer i Mestres, de Barcelona.
- 1972 - Isidre Julià i Avellaneda, de Mataró.

PREMI D'ASSAIG

- 1968 - Rafael Lluís Ninyoles, de València.
- 1969 - Jaume Pomar, de Barcelona.
- 1970 - Albert Rossich i Estragó, de Girona.
- 1971 - Alfred Badia, de Barcelona.
- 1972 - Albert Rossich i Estragó, de Girona.

XVI Concurs de contes infantils

Premi «Viola»
(9-10 anys)
a Eva Verdaquer i Arnau
amb «L'OSSET PELUT»

Premi «Clavell»
11-13 anys
a Meritxell Abelli i Arbó
amb «UNA HISTÒRIA DE L'AVI»

Premi «Rosa»
14-15 anys
a Nuria Bernatallada i Pla
amb «RETALLS D'UNA VIDA»

PREMI "DRECERA"

- 1976 - Manuel Miralles i Teixidó.
- 1977 - Carles Malagrida i Barris.
- 1978 - Carles Malagrida i Barris.
- 1979 - Carles Domingo i Mercadal.
- 1980 - Carles Domingo i Mercadal.
- 1981 - Desert.
- 1982 - Cebrià Aldric.
- 1983 - Carles Malagrida i Barris.

PREMI

"POMPEU PASCUAL i CARBÓ"

- 1970 - Maruja Arnau i Guerola, de Girona.
- 1971 - Desert.
- 1973 - Àngel Giménez, de Sant Feliu de Guíxols i Josep Clara, de Girona.
Accèssit: Esteve Andreu i Gernemies, de Taialà.
- 1975 - Narcís Soler i Masferrer, de Bescanó.
Accèssit: Lluís Esteve i Cruañas, de Sant Feliu de Guíxols.
- 1977 - Eufemià Fort i Cogul, de Barcelona i Jordi Bacaria i Colom, de Barcelona.
- 1979 - Jordi Bolós i Masclans, de Barcelona.
- 1981 - Desert.
- 1982 - Desert.
- 1983 - Josep Clara, de Girona.
- 1985 - Carles Malagrida, de Cassà

TREBALLS INFANTILS:

Premi "VIOLA" (9 i 10 anys).

- 1970 - M.ª Teresa Baleri i Bosch.
- 1971 - Marta Pi i Maynau.
- 1972 - Lluís Vilaplana i Coris.
- 1973 - Elisabet Baleri i Bosch.
- 1974 - Jordi Rovira i Guarro.
- 1975 - Elisenda Masó i Ribera.
- 1976 - Glòria Mestras i Castañé.
- 1977 - Anna M.ª Miralles i Gruart.
- 1978 - Rosanna Baleri i Bosch.
- 1979 - Núria Bernatallada i Pla.
- 1980 - Josep M.ª Vilar i Panella.
- 1981 - Eva Basart i Tarrats.
- 1982 - Roser Vila i Pibernat.
- 1983 - Pilar Carbó i Viruete.
- 1984 - Anna Sancho i Rutjan.
- 1985 - Eva Verdaquer i Arnau

Premi "CLAVELL" (11 a 13 anys)

- 1970 - Elena Casas i Vidal.
- 1971 - Pilar Lloveras i Victòrio.
- 1972 - Núria Terris i Fuyà.
- 1973 - Concepció Fuertes i Padrés.
- 1974 - Elisabet Baleri i Bosch.
- 1975 - M.ª Dolors Busquets i Negre.
- 1976 - Carles Busquets i Cabarrocas.
- 1977 - Glòria Mestras i Castañé.
- 1978 - Ester Basart i Tarrats.
- 1979 - Ester Basart i Tarrats.
- 1980 - Ester Basart i Tarrats.
- 1981 - Rocío Delgado i Salas.
- 1982 - Núria Bernatallada i Pla.
" - Narcís Poaté i Adroher.
- 1983 - Eva Basart i Tarrats.
- 1984 - Eva Basart i Tarrats.
- 1985 - Meritxell Abelli i Arbó

Premi "ROSA" (14 i 15 anys)

- 1970 - Josefina Vilahur i Godoy.
- 1971 - M.ª Teresa Bota i Ventura.
- 1972 - Josep Bofill i Déu.
- 1973 - Ferran Raset i Solé.
- 1974 - Xavier Albertí i Oriol.
- 1975 - Xavier Albertí i Oriol.
- 1976 - Elisabet Baleri i Bosch.
- 1977 - Carles Busquets i Cabarrocas.
- 1978 - Carles Busquets i Cabarrocas.
- 1979 - Xavier Miralles i Gruart.
- 1980 - Xavier Domingo i Roura.
- 1981 - Rosanna Baleri i Bosch.
- 1982 - Desert.
- 1983 - Josep M.ª Vilar i Panella.
- 1984 - Núria Bernatallada i Pla.
- 1985 - Nuria Bernatallada i Pla

ACUDITS DIBUIXATS

Premi "SOMRIURE" (9 i 10 anys);

- 1978 - Anna Arbussà i Reixach.
- 1979 - Joan Abulí.
- 1980 - Gislina Pozo i Sanz.
- 1981 - Desert.

Premi "RIALLA" (11 a 13 anys)

- 1978 - M.ª Empar Mesa i Villalba.
- 1979 - Xantal Armengol.
- 1980 - Anna Arbussà i Reixach.
- 1981 - Anna Arbussà i Reixach.

Premi "RIALLADA" (14 i 15 anys)

- 1978 - Carles Domingo i Mercadal.
- 1979 - Marcel Rahola i Pallàs.
- 1980 - Pilar Frigola.
- 1981 - Narcís Mundet i Anglada.

Diumenge, 12 de maig

Marxa de primavera 1985

Ja es torna a tenir a punt una de les marxes més tradicionals de les comarques gironines. Com cada any quan la primavera ja ha entrat de valent als nostros boscos i a les muntanyes de les nostres Gavarres, la Colla Excursionista Cassanenca es prepara per organitzar la Marxa de Primavera, una marxa que cada any aplega una xifra de tres-cents marxaires i excursionistes d'arreu les nostres contrades.

Tot convidant-vos a participar en aquesta Marxa de primavera, que constarà d'un recorregut total d'uns vint-i-cinc quilòmetres, us passem a explicar una mica el recorregut pel qual discor-

rerà per si algú té interès a anar-hi a donar un tomb o perquè sapiguen el que us espera.

La sortida serà a les set del matí del passeig Vilaret de la nostra vila. L'itinerari,

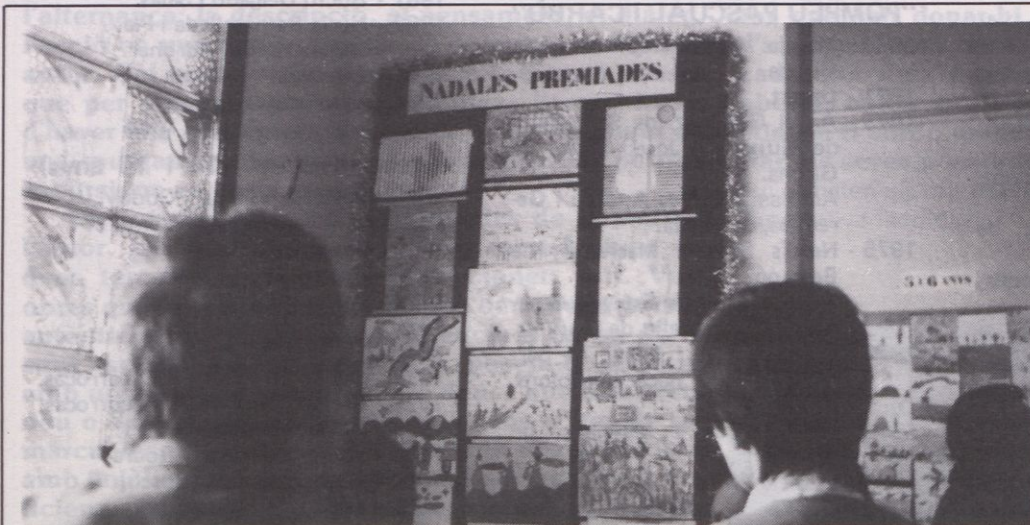
que estarà perfectament senyalitzat amb les corres-

ponents fletxes indicatives, seguirà cap a l'estació i piscina, passada per la fàbrica Isoladora, Pont d'en Barrina, can Carbonet, Pont de Verneda, can Abres, can Sardanes, can Mercader, Molí d'en Vilallonga, les dues rieres, Coll dels soleis, can Alsinà, Can Sagué, can Juliol, Santa Pellaia, Coll del Bou, casa nova d'en Frigola, can Vall.llovera i retorn al passeig Vilaret de la nostra vila.

Com podeu comprovar la ruta serà molt interessant i al llarg dels vint-i-cinc quilòmetres hi ha trossos de tot; de bosc, de conreus, que passen al costat del riu, etc.

S'espera que el temps acompanyi, com ha fet sempre, aquesta marxa de Primavera, que comptarà amb els indispensables serveis d'avituallament i de control instal·lats al llarg del recorregut.

El menjar i el beure estan garantits per a tots els que hi participin i també serà garantida la possibilitat de passar una bona matinal caminant o corrent —a gust del marxaire— pels camins dels volts de Cassà. També els que hi participin tindran un record perquè guardin un detall d'aquesta Marxa.

CONCURS DE NADALES. — Com és habitual, durant les passades festes de Nadal es va celebrar el tradicional concurs de nadales organitzat per la Colla Excursionista Cassanenca en la seva sisena edició.

El jurat, format per Marta Tarrés, Maria Tomàs, Lluís Carreres, Xevi Albertí, i Joan Riera, reunits el dia 24 de desembre de 1984, per jutjar les obres presentades (1.011) engrany,

va decidir premiar les següents:

Categoria fins a 4 anys:
1r. **Ivanna Mestres Velasco**, de 4 anys; 2n. **Narcís Vilar**, de 4 anys; 3r. **Vanessa Velasco García**, de 4 anys.

Categoria de 5 i 6 anys:
1r. **Eduard Mañac i Pararols**, de 6 anys; 2n. **Anna Rabionet i Tolosa**, de 6 anys; 3r. **Toni Parés**, de 5 anys.

Categoria de 7 i 8 anys:
1r. **Gerard Castelló Duran**, de 7 anys; 2n. **Josep Mañac Paradas**, de

7 anys; 3r. **David Porcell**, de 8 anys.

Categoria de 9 i 10 anys:
1r. **Marta Simon Gruart**, de 10 anys; 2n. **Joan Farré Martí**, de 10 anys; 3r. **Miquel Jiménez Llinas**, de 10 anys.

Categoria de 11 i 12 anys:
1r. **Xevi Gotarra Parés**, 2n. **Joan Bosch Barrera**, 3r. **Marta Calderón Perez**.

Categoria 13 i 14 anys:
1r. **Manuel Cateura Nogué**; 2n. **Josep Fuertes Plana**; 3r. **Rosa Mª Jimenez**, de 13 anys.

La Festa de Sant Vicenç

Un servei que la Colla ofereix als seus socis

La targeta d'assegurança, una garantia per a tots els excursionistes

Al llarg d'aquests dies i amb un considerable retard del qual no som responsables però del qual demanem excuses als nostres socis, s'estan repartint les targetes d'assegurança corresponents a l'any 1985. L'objectiu d'aquestes targetes, juntament amb el carnet de la Colla Excursionista Cassanenca i el de la federació espanyola és el de cobrir econòmicament qualsevol possible accident que es pugui produir en el desenvolupament de l'activitat esportiva de muntanya, tant si és el simple excursionisme, com l'escalada, com l'esquí. Les seves funcions són per tenir-les d'interès per a qualsevol aimant de la muntanya.

Si hi ha algun interessat a tenir aquesta targeta per al proper exercici preguem que ho comuniqui el més aviat possible a qualsevol membre de la Junta de la Colla per tal que es puguin dur a terme els tràmits de fer-li aquesta targeta.

Objecte i abast de l'assegurança

Queden garantitzades de la sortida del domicili fins al retorn, utilitzant qualsevol mitjà normal de desplaçament o transport, les següents activitats:

Excursions per muntanya i altres de caire turístic, cultural o científic, com poden ser les de geologia, botànica, fotogràfiques, arqueològiques, històriques, geogràfiques, o d'art, la pràctica de l'escalada, l'espeleologia, l'acampada i de l'esquí en les seves diferents modalitats, així com la participació en competicions, curses; rallis, i marxas regulades. També s'inclouen les mossegades d'animals, les picades d'insectes així com la caiguda del llamp i les conseqüències produïdes per

factors climatològics, com les insolacions, congelacions, i el mal de muntanya.

Extensió territorial

Tot el món.

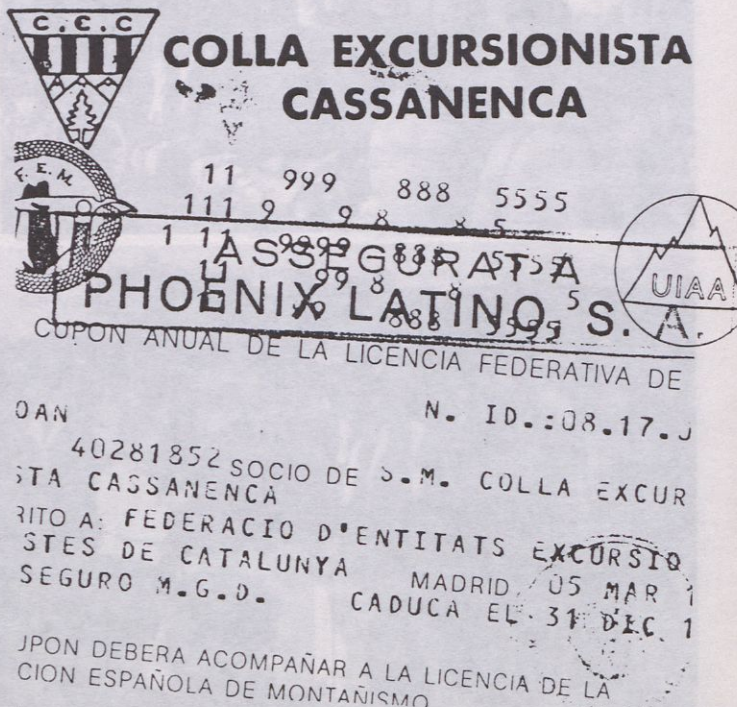
Límit d'edat

Fins els 75 anys d'edat inclosos.

Per als menors de 14 anys i d'acord amb al «Ley de Contrato de Seguro del 8-10-1980» es garanteix únicament la invalidesa permanent, el rescat, el trasllat i l'hospitalització i assistència.

Instruccions en cas d'accident

Cal acudir a un metge o servei assistencial, si és

possible dels que figuren en la relació facilitada per la Companyia.

Demanen la complimentació pel metge que ha assistit el lesionat del qüestionari corresponent a la Declaració d'Accident. Si no es disposa d'aquest imprès, sol·liciteu un informe amb el diagnòstic, tractament i possibles conseqüències.

Si es tracta d'un metge o servei assistencial amb el qual la companyia no té establert o bé a l'estranger, demanen la factura i el rebut dels serveis o prestacions pagades i acompanyeu-les a la Declaració d'Accident.

Envieu sempre la declaració d'accident a la F.E.E.C. conformada per l'entitat encara que l'accidentat hagi estat assistit per un servei de la Companyia; i feu-hi constar el n° de la Targeta

d'Assegurança.

En el cas de mort, cal comunicar-ho a la Companyia dintre de les 48 hores d'haver-ne tingut coneixement, sempre a través de la F.E.E.C. la qual informará de la documentació i tràmit per al cobrament de la indemnització. (Telèfon d'urgència darrera la targeta Phoenix).

Aclaracions:

— Per a fer ús de l'assegurança, cal adjuntar la targeta Phoenix (els adults), la targeta de la federació espanyola i el rebut anual, al carnet de la Colla Excursionista Cassanenca.

— L'assegurança dels majors de 18 anys permet un descompte en els preus dels refugis de la F.E.E.C.

Els refugis de Catalunya (VI)

«Cesar A. Torras» a Prat d'Aguiló (Cerdanya)

INAUGURACIÓ: 24-10-1976

COMARCA: CERDANYA

POBLE MÉS PROPER: Montellà

SITUACIÓ: Latitud 42° 17' 50" N. Longitud 5° 23' 55" E. A 2.037 metres d'altària, en el mateix Prat d'Aguiló, al peu de la Serra del Cadí.

CARACTERÍSTIQUES: Edifici construït i habitat per «ICONA» i cedit a aquest Comitè per a la seva conservació. És guardat i disposa de 20 places. Part oberta a l'hivern en absència del guarda, de 10 places.

EQUIPAMENTS: Aigua a la font a 2 minuts del Refugi. Llum. Lliteres amb matalassos d'escuma. Flassades. Lloc per a cuinar.

ACCESOS: Pista en mal estat des de Montellà, 15 km.

A PEU:	De Bagà per Coll de la Bauma	6 h
	De Bagà per Coll de Tancalaporça	5 h
	De Gósol	5 h
	Del Refugi «Estasen»	4 h 30 m
	De Martinet	4 h
	De Montellà	3 h 30 m

ASCENSIONS: Excursions i escalades per la Serra del Cadí.

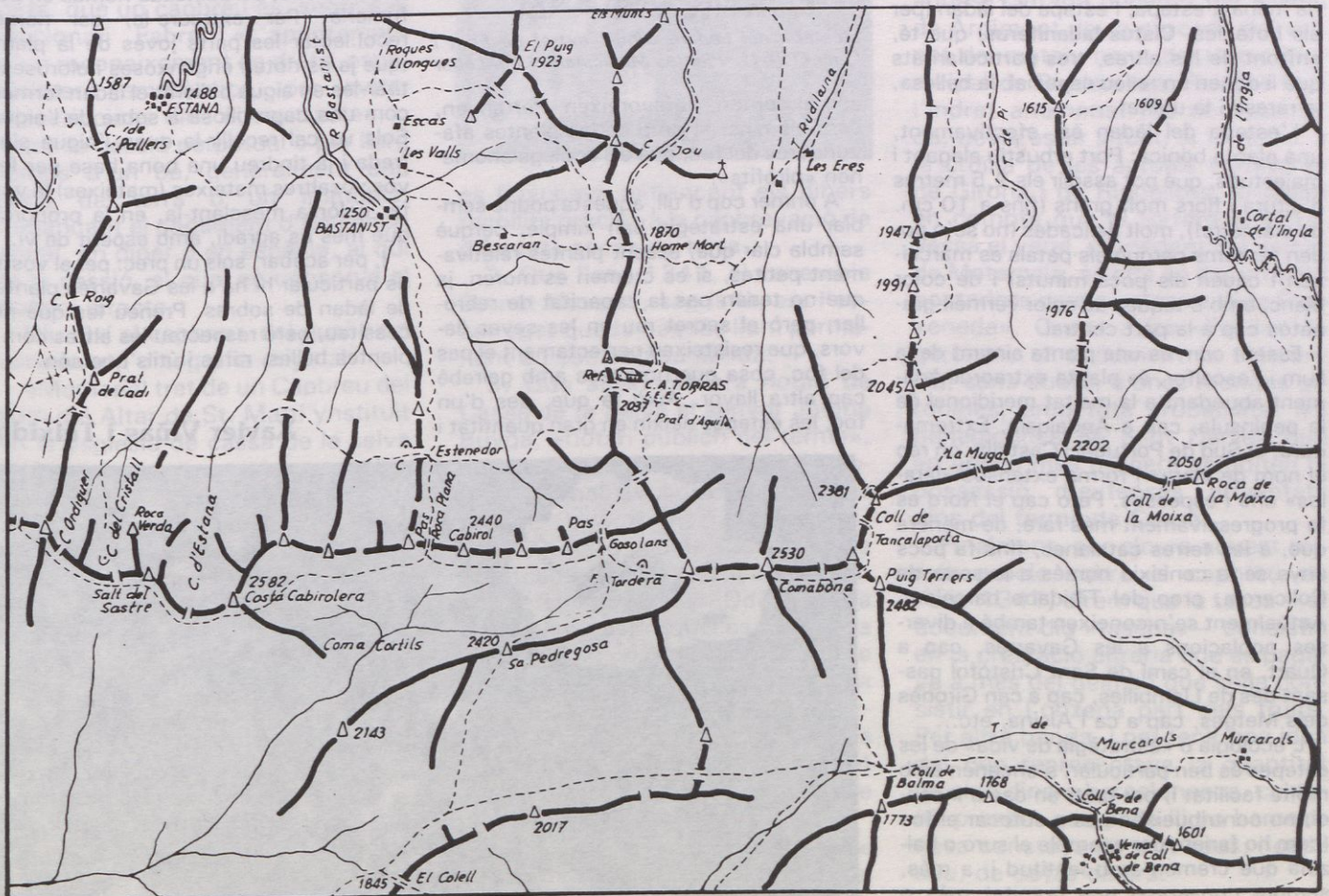
BIBLIOGRAFIA: IGC n.º: 254 G.R.:

Guies i Mapes:

GUIES: «Alt Berguedà i Cardener», del CEC.
«Cerdanya», del CEC.

MAPES: SERRA DEL CADÍ, de l'Editorial Alpina.

NOTES: Cedit per «ICONA» en commemoració del 1.º Centenari de l'Excursionisme Català, i edificat de nou prop de les runes de l'antic Refugi del mateix nom que fou del CEC.

Una estepa ben particular: l'estepa del làdan

Als països mediterranis, les plantes que anomenem «estepes» i «mòdegues» són molt corrent i, per això, conegudes per una gran majoria de gent.

Principalment, n'hi han 4 de diferents, dues amb flor blanca i dues amb flor rosa.

Dels entorns pròxims del nostre poble, les més freqüents són les de flor blanca, que són l'estepa negra (anomenada pels botànics *Cistus monspeliensis*), que té la fulla allargada i les flors relativament petites, i la mòdega o estepa borrera (per als botànics, *Cistus salvifolius*), de fulles més arrodonides i flors més grans.

Més cap a la costa, es fan amb més freqüència les de flor rosa, que són l'estepa blanca (*Cistus albidus*), de mida gran i anomenada així perquè està tota ella coberta d'una gran densitat de pèls que li donen un to verd-blanquinós, i l'estepa crespa (*Cistus crispus*), que és baixa i té el marge de les fulles com arrugat, cosa que li dona un aspecte arrissat (en-crespat).

Però tenim a les Gavarres una cinquena mena d'estepa, l'estepa del làdan (per als botànics, *Cistus ladaniferus*) que té, enfront de les altres, tres particularitats que li donen un relleu especial: la bellesa, la raresa i la utilitat.

L'estepa del làdan és, efectivament, una planta bonica: Port arbustiu elegant i majestuós, que pot assolir els 2,5 metres d'altura i flors molt grans (fins a 10 cm. de diàmetre!), molt delicades (no se'n poden fer rams perquè els pètals es marceixen i cauen als pocs minuts) i de color blanc, amb 5 taques de color vermell-granatós cap a la part central.

Essent com és una planta aimant de la llum i l'escalfor, és planta extraordinàriament abundant a la meitat meridional de la península, cap a Andalusia, Extremadura, el Sud de Portugal i Castella, on rep el nom de «jara» i forma extensos «jarales» alts i espessos. Però cap el Nord es fa progressivament més rara, de manera que, a les terres catalanes, fins fa pocs anys se la coneixia només a la serra de Collcerola, prop del Tibidabo barceloní. Actualment se'n coneixen també a diverses poblacions a les Gavarres, cap a Quart, en el camí de Sant Cristòfol passant des de Llambilles, cap a can Gironès dels Metges, cap a ca l'Alsina, etc...

L'ecologia o «estratègia de vida» de les estepes és ben particular: s'encenen amb molta facilitat i, per tant, en cas d'incendi, no contribueixen pas a sufocar el foc (com ho farien, per exemple el suro o l'alzina que cremen amb lentitud i, a més, sempre conserven una humitat més o menys important en el conjunt del bosc)

L'estepa del Làdan. Dibuix extret de Font i Quer (1961) «Plantas Medicinales» Ed. Labor

ans al contari, l'afavoreixen. Pertanyen, com els pins, al grup de les plantes afavoridores del foc, que els ecòlegs anomenen «piròfits».

A primer cop d'ull, aquesta podria semblar una estratègia ben ximple, perquè sembla clar que, essent plantes relativament petites, si es cremen es moren, ja que no tenen pas la capacitat de rebrollar; però el secret rau en les seves llavors, que resisteixen perfectament el pas del foc, cosa que no passa amb gairebé cap altra llavor. Això fa que, des d'un foc, les estepes neixin en gran quantitat i

amb molta força, perquè es veuen lliures de la competència que podrien presentar les altres plantes. Arriben, per tant, a ensenyorir-se dels terrenys cremats, formant aquí extensos estepars i, al sud peninsular, «jarales», compostos essencialment, com hem vist, per espècies diferents.

El caràcter pirofític prové a les estepes del fet que contenen substàncies volàtils inflamables (essències). I l'estepa que en té amb més gran quantitat és, precisament, l'estepa del làdan. Per això és la que hom utilitza.

Efectivament, hom atribueix virtuts medicinals a l'essència de l'estepa del làdan (l'anomenat pròpiament làdan), que és acumulat principalment a les parts joves de la planta, prop de les flors.

De tota manera, l'antiga utilització medicinal del làdan per combatre la tencadura o com a calmant dels nervis i anti-histèric ha estat pràcticament abandonada. Actualment, l'essència de làdan, molt olorosa, és utilitzada només en perfumeria. Per extreure-la, cal només recol·lectar les parts joves de la planta (que ja es noten enganxoses i oloroses) i tirar-les en aigua bullent: el làdan formarà com una capa oliosa a sobre de l'aigua. Sols us cal recollir-la quan l'aigua sigui freda i ja tindreu una bona base per fer vosaltres mateixos (mateixes) la vostra colònia mesclant-la, en la proporció que més us agradi, amb esperit de vi.

I, per acabar, sols un prec: per al vostre ús particular hi ha a les Gavarres plantes de làdan de sobres. Preneu les que necessiteu, però respecte les altres com a plantes belles, rares i útils que són.

Xavier Viñas i Teixidor

Un document cassanenc del segle XIV

per Narcís Puigdevall i Diumé

A l'arxiu parroquial de Cassà de la Selva es guarda la transcripció d'un capbreu de l'any 1341, que ens ofereix, en el seu text, curioses dades sobre persones i indrets de la nostra vila d'ara fa sis-cents quaranta-quatre anys.

la lletra de la còpia del capbreu, segurament del segle XVII, clara i entenedora, ens ha permès de fer-ne un trasllat exhaustiu, que facilitarem als lectors de DRECERA en successius articles, comentant, si s'escau, alguns dels seus paràgrafs.

Afegirem, perquè tothom pugui entendre el sentit d'aquests escrits, que un capbreu és, segons el diccionari Fabra: «L'apuntament d'un reconeixement de drets, especialment emfitèutics, per evitar prescripcions dins el contracte», o sigui: la cessió perpetua o per llarg temps d'un bé, generalment una peça de terra o un immoble, mitjançant el pagament d'un cànon anual, en diner o en espècie, al qui fa la cessió, el qual en conserva el domini directe.

Diu així el capbreu, del qual hem conservat l'ortografia original:

«Memorial tret de un Capbreu del llum del Altar de St. Martí ynstituit en la ysglesia de cassa de la selva de les rendes y senyories te en dita parrochia de cassa de la selva capbreuades en lo mes de Mars del any mil tres cents quaranta hu al venerable m^o Bernat Mascort prevere les hores sacrista de dita ysglesia de cassa de la selva clos per Jaume buyga notari publich del terme de cassa de la selva per autoritat del noble señor Oton de Moncada».

D'aquest encapçalament se'n poden deduir, al nostre entendre, diverses precisions:

1. Que durant la primera meitat del segle XIV existia a l'altar de Sant Martí —probablement l'altar major— de l'església de Cassà de la Selva, una llàntia la llum de la qual

es finançava mitjançant els diners recollits gràcies a la capbreuació de diferents peces de terra.

2. Que l'any 1341, el venerable Bernat Mascort, sagristià, era l'encarregat que hi hagués llum permanent a l'esmentada llàntia.

3. Que aleshores era notari de Cassà de la Selva el senyor Jaume Buyga, «notari publich del terme», que redactà, tancà i signà el capbreu original, avui dissortadament perdut.

4. Que la noble família dels Montcada —en el cas que ens ocupa, personalitzada en Odó— era la propietària per aquelles calendes de bona part de la vila i del terme de Cassà de la Selva. Encara tardaria almenys cinquanta anys a produir-se el «fet de Cassà», episodi boirós en la història de la vila, consistent en un enfrontament sagnant entre el feudal i el poble revoltat.

«Marial de Argimont del terme de cassa de la selva ha confessat al venerable bernat mascort sacrista de la ysglesia de cassa tenir per lo

llum del altar de St. Martí ynstituit en dita ysglesia en dit terme en lo lloch anomenat Pla de fraxaneda una feixa de terra contenint un jornal de bous la qual affronta a sol ixent en honorde guillem de bruguera, a migdia en honor de pere Adria a ponent en honor de bonanat nadal de pont y a cers en honor seu alli restant lo que te per lo benefici de les Puellas de gerona Per la qual feixa fa tots anys de cens en la festa de nadal a dit llum soes per la tascha de dita feixa sinch diners barcelonesos».

Malgrat declarar-se veí de Cassà de la Selva, tot fa suposar que aquest ciutadà conegut per Marial de Argimont devia procedir del veïnat del mateix nom, del terme municipal de Riudarenes. Pel que fa a l'indret anomenat Pla de fraxaneda, devia estar situat, si fa no fa, a la cruïlla de les actuals carreteres de Girona i de Riudellots, si tenim en compte que el torrent que travessa el veral, procedent del veïnat de Matamala, se cita en documents posteriors com a «el torrent de Freixeneda». Quant a les «Puellas de gerona», el document fa referència, sens dubte, a unes monges gironines, amb tota probabilitat les benedictines de Sant Daniel, que en època més propera acrediten la possessió d'extenses propietats dins del terme de Cassà.

Finalment, per cloure aquest primer article sobre el capbreu de l'any 1341, direm que la tasca —el document diu «tascha»— consistia en la prestació agrària que es pagava a més del delme i que solia consistir en l'onzena part dels fruits. Per altra banda, i per tenir una idea del que representava la quantitat de cinc diners barcelonesos, cal tenir present que cada lliura barcelonesa constava de vint sous, i cada sou, de dotze diners.

(continuarà)

Diumenge, 28 d'abril _____

Tots a la plaça de la Coma

Des de les deu del matí, _____

Fira del Llibre i de la Rosa A l'estand de la Colla

A les dotze del migdia, Audició de sardanes

Cobla Foment de la Sardana

Programa:

Aniversari de M.S. Puigferrer
Festeig de R. Viladesau
Inédita de Bou-Ferrer
Arbreda Burés de P. Mercader A.
El Cant del batre de J. Vicens (Xaxu)
Saltirona de J. Auferil

*Organitzat per la Colla Excursionista
Cassanenca i els Amics de la Sardana*

company (a) _____

adreça _____

DRECERA número 19

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

